

ارزیابی توزیع فضایی بافت فرسوده در شهر آبدانان و ارائه الگوی بهینه مداخله در آن

طاهره علیمزادی¹، محمد احدنژادروشی²

1. دانشجوی کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه پیام
نور مرکز رشت. alimoradi_6767@yahoo.com

2. دانشجوی کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه پیام
نور مرکز رشت. mohamadahadnejad@gmail.com

چکیده

یکی از مسائل مهم در شهرسازی امروزی وجود بافت های فرسوده در شهرهاست. که از یک طرف به عنوان میراث فرهنگی شهرها و نشان دهنده تاریخ و تمدن شهرها و از طرف دیگر اغلب این بافت ها با گذشت زمان دچار فرسودگی شده و مسائل بی شماری را برای مدیران و ساکنان شهر ها به بار می آورند، پس شناسایی وضعیت کالبدی و عملکردی بافت ها به منظور برنامه ریزی و حفظ و نگهداری آنها از اقدامات اولیه و مهم است. این مقاله با هدف ارزیابی توزیع فضایی بافت فرسوده در شهر آبدانان در تلاش است که توزیع فضایی بافت فرسوده را در این شهر نشان دهد. نوع تحقیق کاربری- توسعه ای و روش آن توصیفی- تحلیلی می باشد. جامعه آماری در آن محدوده بافت فرسوده شهر آبدانان است. ابزار گرد آوری اطلاعات در آن به صورت کتابخانه ای و میدانی (بازدید از محل و مصاحبه با ساکنان این بافت ها)، که در آن تحلیل اطلاعات کمی به صورت تحلیلی و اطلاعات کیفی به صورت توصیفی مورد ارزیابی قرار گرفته است. یافته های تحقیق حاکی از آن است که به دلیل تناقضی که بین بافت طراحی شده و برنامه ریزی شده قدیمی و بافت خودرو دارد (منظم در سمت غرب و نامنظم در سمت شرق و مرکز) باید با اقداماتی به تعدیل و بر طرف کردن این تناقض پرداخت. این بافت ها ضریب مقاومت کمتری در مقابل زلزله دارند که در این باره الگوی مداخله در بافت فرسوده مطرح می شود، که باید به صورت درون زا و توسعه زا باشد. بهترین نوع توسعه برای شهر آبدانان مداخله مردم گرایانه مبتنی بر مشارکت معنی داری باشد، که این نوع مداخله متاثر از نظریه پردازان شهر سازی قرن بیستم می باشد که در آن به نظریات مردم بیشترین اهمیت داده می شود.

واژگان کلیدی: توزیع فضایی، بافت فرسوده، شهر آبدانان، مداخله

1- مقدمه

جمعیت شهرنشین کره زمین در قرن گذشته بیش از 10 برابر رسیده است و از 2/8 میلیارد نفر در سال 2000 به حدود 3/2 میلیارد نفر در سال 2005 رسیده است. مطابق پیش بینی سازمان ملل، تمامی افزایش جمعیت دنیا بین سال های 2000 تا 2030 (حدود 2 میلیارد نفر) و بیش از 60 درصد آن ها در سال 2030 (حدود 4.9 میلیارد نفر) در شهرها زندگی خواهند کرد؛ تقریباً 93 درصد این افزایش جمعیت در کشورهای در حال توسعه اتفاق می